

İbad bin Şumeyd bin Aclan (ra)'a "Münafık ağlayabilir mi?" diye sorulunca şu cevabı verdi:
"Beden Gözüyle evet ağlar, lakin kalbi ile asla!"

Fudayl bin İyaz (ra)der ki:

"Gözleri yaşlı, kalbi kötü bir adam gördüğün zaman bil ki onun ağlaması münafığın ağlamasıdır. Asıl ağlama, kalbin ağlamasıdır."

Malik bin Dinar (ra)'a "Ağıt yakan birini çağır da sana acıklı bir ağıt yaksın!" denilince şu cevabı verdi: "Çok sevdiği evladını kaybetmiş annenin, ağıt yakan birine ihtiyacı yoktur."

Ka'b el Ahbar (ra) şöyle derdi:

"Allah korkusundan gözümden akan bir damla yaş, dağ kadar altını sadaka olarak dağıtmamdan çok daha hoşuma gider."

Malik bin Dinar (ra) çok ağlardı. Bir seferinde ağlayarak nefisine şöyle hitap etti: "Ey nefis! Cebbar'a (cc) komşu olmak, Muhtar'ı (sa) görmek dilersin."

Peki sorarım sana, bu uğurda hangi arzudan vazgeçtin? Allah'la arandaki uzak mesafeyi ne kadar kısaltabildin? Hangi Allah dostunu sevdin? Düşmanından hangisine O'nun için düşman oldun? Hangi öfkeni Allah için yuttun?... Hayır! Allah'ın rahmeti, affı olmasaydı senin halin nice olurdu." Sonra kendinden geçti.

Allah Teala, Musa (as)'a "Haşyetimden ağlamak kadar bana yaklaştıran birşey yoktur" diye vahyetti.

Sabit Nessac (ra) Davut (as)'ı şöyle anlatır:

Davut (as) işlediği zelleden sonra Allah'a kavuşuncaya kadar ne zaman su içecek olsa su tasını yarısı gözyaşıyla dolardı. Bir gün "Ey Allah'ım! Bu gözyaşlarım sebebiyle bana merhamet etmez misin?" Deyince semadan şöyle bir nida geldi: "Ey Davut! Gözyaşlarının farkındayım, ama sen günahını unutmuş görünüyorsun!"

Bir seferinde Davut (as), küllerin arasından bir kor alarak başının üzerine koydu ve şöyle dedi: “Rabbimin katında yüzümün suyu gitti (kendimi alçaltarak mahviyet haline büründüm!)”

Hasan-ı Basri'nin (ra) zamanında yaşayan bir adamın, çok ağlamaktan gözleri kör olmuş bir kızı vardı. Kızın babası, Hasan-ı Basri'ye (ra) gelerek kızına nasihat etmesi için evine çağırırdı.

Hasan-ı Basri (ra) daveti kabul edip, kızın yanına vardığında ona: “Sakin ol evladım! deyince kız şöyle cevap verdi: “Ey üstat! Gözlerim için iki ihtimal var. Ya Rabbimi görünce sıhhat bulacaklar ya da kör kalacaklar! Eğer gözlerim O’nu görüp sıhhat bulmayacaksa kör olarak kalmaya müstehaktır. Eğer sıhhat bulacaksa O’na bin gözüm feda olsun.” Hasan-ı Basri (ra) “Tedavi etmeye geldim; tedavi oldum. Güya doktor olarak geldim; doktor buldum dedi” dedi

Selime binti Halit Mahzumi (ra) anlatır: Beytullah'ta Şam'lı bir hanım vardı. Aşk ve şevkinin çokluğundan ötürü daima ağlardı. İnsanlarda ona, “mahzun kadın (hazine)” derlerdi. Kabe'ye baktığı zaman “Rabbimin evi” derdi.

Bir gün Kabe'nin kapısı açıldı ve “Sultanımız, gözümüzün nuru! Sana hasretimiz çoğaldı. Ne zaman bize kavuşacaksın?” diyerek ağlayan iki topluluk gördü. Hazine, duyduğu bu sözlerin ardından feryad ederek yere yıkıldı. İnsanlar yanına gidip baktıklarında, ruhunu teslim etmiş olduğunu gördüler.”

Yahya bin Asfar (ra) anlatır:

“Bir gün dostlarımızla beraber, gözleri çok ağlamaktan kör olmuşza zahide bir hanımın yanına gittik. İçimizden biri sesizce “Gözleri görüyorken sonradan kör olmak ne kadar zordur kim bilir!” dedi. O hanım bu sözü duyunca bize şöyle döyledi:

“Ey Ebu Abdullah! Kalbin Allah'a karşı kör olması gözün kör olmasından beterdir! Allah muhabbetinin nihayetine erdirsin de varsın vücudumda sağlam bir azam kalmasın.”

“Gecenin karalığı çökünce asiler uykuya dalar,
Arifler, Celil'lin divanına dururlar.
Gözyaşlarıyla Hüda'nın ayetlerini okurlar,
Gözlerinden akan yaşlar sel olur,

O'nu zikretmemeye bir an olsun dayanamazlar
Uyku, aşığa göre değildir..."